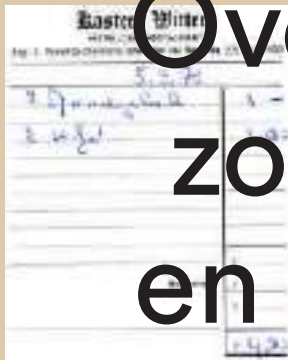

The Unwritten

Over vergeten,
zoekgeraakte
en onvoltooide
geschiedenis

6.9—23.11.2014

Het verleden is veranderlijk.
Gebeurtenissen worden steeds
maar weer in een nieuw licht
geplaatst, verbanden worden
losgeweekt, perspectieven
gewisseld. De veranderlijkheid
wordt een enkele keer
veroorzaakt door herontdekte
bronnen of onverwachte
getuigenissen. Maar veel vaker
ligt er een gewijzigde moraal
aan ten grondslag.

ANNIE KEVANS, RADOVAN KARADZIC, SERBIA, 2004

GERT JAN KOCKEN, TIBBETS' CLOUD, 2010

Soms willen we wel dat we de geschiedenis anders hadden geschreven. Of ongeschreven hadden gelaten. Omdat het perspectief eenzijdig is, onrechtvaardig of wreed. We willen die geschiedenis ongedaan maken, omdat het een perspectief biedt dat we niet langer aanvaarden, of zelfs verafschuwen. Andere keren brengen onze nieuwe gevoeligheden geschiedenissen die nooit zijn verteld, omdat ze onbelangrijk geacht werden,

ZACHARY FORMWALT, IN PLACE OF CAPITAL, 2009

ANNIE KEVANS, YASUHIKO ASAKA, JAPAN, 2004

vergeten, onafgemaakt, of ingehaald door andere perspectieven.

Deze vergeten verhalen doen een sterk beroep op onze verbeelding en ons inlevingsvermogen. We voelen heimwee naar een verloren wereld, woede bij aangedaan onrecht, euforie bij datzelfde onrecht ongedaan gemaakt, ontzetting bij een verkeerde afslag en opluchting bij een goede. Het zijn allemaal emotionele en soms zelfs zintuiglijke belevingen veroorzaakt door onverwachte wendingen die de geschiedenis soms neemt en de wijze waarop zij andere verhalen heeft uitgewist.

We zijn geneigd om vanuit die gevoelens een moreel raster op de geschiedenis te leggen. Maar dat stelt ons voor lastige vragen. Wat gebeurt er wanneer de door ons beoordeelde historische figuren zelf een morele orde blijken te handhaven, met

ADELA BABANOVA, RETURN TO ADRIAPORT, 2013

radicaal andere uitkomsten? In *Nefandus* kiest Carlos Motta de Don Diego rivier in de paradijselijke Colombiaanse Caribbean om te vertellen over 'een geschiedenis van stiltes'. Deze stilte heeft betrekking op het vrije seksuele leven van de hier verblijvende Indiaanse stammen voorafgaand aan de Spaanse kolonisatie. De Spaanse kolonisten zagen datzelfde leven als ontuchtig en moorden de stammen systematisch uit. Gert Jan Kocken wijst ons op de kantelende reputatie van de piloot Paul Tibbets die op 6 augustus 1945 de atoombom wierp op Hiroshima. In 1945 was Paul Tibbets een held voor

MARGRET, 7 SEPTEMBER 1970, GÜNTER K.'S 'MARGRET' COLLECTIE

ADELA BABANOVA, RETURN TO ADRIAPORT, 2013

veel Westerlingen. Nu wordt hij door velen als ongelukkig instrument voor massamoord of zelfs als crimineel gezien.

En hoe werkt ons moreel besef als het kwaad nog niet is gedaan? We beginnen te twifelen bij het portret van de achtjarige Adolf die, realiseren we ons met een schok, later onder de naam Hitler een Wereldoorlog ont-ketende. Annie Kevans presenteert hem in het gezelschap van allemaal achtjarige jongetjes die later uitgroeiden tot gruwelijke dictators van de 20^e eeuw.

Onze morele beleving van de geschiedenis vraagt om een oordeel. En niet zelden ook om schuldigen: de piloot die de bom wierp, het achtjarige jongetje dat dictator werd en zelfs de prachtige rivier, die alle wreedheden lijkt te hebben uitgewist.

Deze verhalen vormen onderdeel van bekende grote verhalen in de geschiedenis: de Spaanse Conquest en de Tweede Wereldoorlog. Maar

ADELA BABANOVA, RETURN TO ADRIAPORT, 2013

er is ook een minder bekend verleden van ideologische missers, verongelukte blauwdrukken en verloren geraakte intimiteiten die mededogen en verwondering wekken.

In *Names of my Papa and Mama* toont Song Ta de gevolgen van de één-kindpolitiek van de Chinese regering. Song Ta is het tweede kind van ouders die hem niet in het openbaar mochten erkennen. Hij werd daardoor gedwongen om steeds nieuwe, 'veilige' namen voor zijn ouders te adopteren.

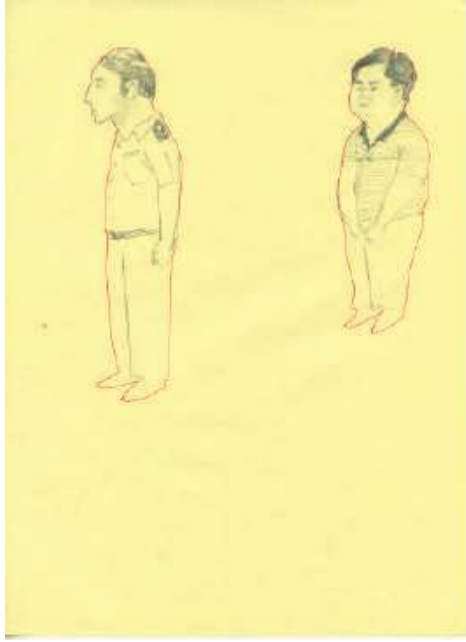
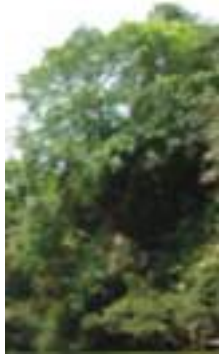
Adela Babanova introduceert in *Return to Adriaport* de pogingen van de Tsjecho-Slowaakse regering om een badplaats te vestigen. In de bijlagen bizarre documentaire wordt

CARLOS MOTTA, NEFANDUS, 2013

ADELA BABANOVA, RETURN TO ADRIAPORT, 2013

SONG TA, WORKS, 2009-2013

ZACHARY FORMWALT, IN PLACE OF CAPITAL, 2009

ANNIE KEVANS, BENITO MUSSOLINI, ITALY, 2004

ÓSCAR MUÑOZ, RE/TRATO, 2004

een treintunnel gebouwd naar de Adriatische Zee. Van de uitgegraven grond wordt een eiland vlakbij de kust gebouwd. De in de documentaire geïnterviewde Tsjecho-Slowaakse badgasten, die na de sluiting werden verboden over Adriaport te praten, noemen hun bezoek aan het eiland jaren later nog 'de mooiste vakantie van hun leven'.

De vergeten geschiedenis leest als een ontsnappingsmetafoor voor het communistische tijdperk. Toch overwoog de Tsjecho-Slowaakse regering om dit plan ooit serieus uit te voeren. De econoom Karel Žlábek leurde al jaren met zijn maritieme

visioen. In de tweede helft van de jaren 70 vond hij een gewillig oor bij de partijleiding die een Praags bedrijf belastte met het onderzoek naar de tunnel.

Een geheime geschiedenis van een heel andere orde vertelt de collectie *Margret*. Margret was de secretaresse van Günter K., een directeur van een Keuls bouwbedrijf. De twee hadden een buitenechtelijke affaire van ongeveer een jaar. In die korte tijd verzamelde Günter een Samsonite koffer vol aandenkens. Die koffer is onlangs uit een erfloze nalatenschap overgeleverd aan Galerie Susanne Zander in Keulen.

Veel van de aandenkens uit de koffer zijn van het soort dat je in oude vakantiealbums zou verwachten: ansichtkaarten, restaurantbonnen, snoeppapiertjes, folders van de kastelen en hotels. De hoofdmoot

MARGRET, AUGUSTUS 1970, GÜNTER K.'S 'MARGRET' COLLECTIE

KOKI TANAKA, PRECARIOUS TASKS #3: WALK FROM A CITY CENTER TO ITS SUBURBS, 2012

wordt gevormd door foto's van Margret, waarop zij poseert voor diezelfde kastelen, hotels en fraaie uitzichten die ze samen bezoeken.

Naast de vakantiekiekjes en aandenkens, omvat de verzameling ook meer intieme souvenirs: stukjes nagel, schaamhaar, een lege strip van de anticonceptiepil. Ze begeleiden een reeks foto's waarin Margret iets voorbij het genre van de vakantiekiekjes poseert, halfnaakt in bed, of met de benen iets uiteen haar broekje tonend, een tikje lustig maar niet te gewaagd, want de foto's moeten nog langs de ontwikkelaar voordat Günter ze kan zien.

REKENING BRITANNIQUE, 5 SEPTEMBER 1970, GÜNTER K.'S 'MARGRET' COLLECTIE

HOTEL CAFE RESTAURANT
Tel. 04-2401-2981 - COLLEGEBOUW 4
Boulevard de la Libération - 1050 Brussel

„Britannique“
5-Sept-70

MAASTRICHT

NOTA v.

*De rekening
ambijel 24,00*

NOTTIE KAART, NOVEMBER 3 1970, GÜNTER K.'S 'MARGRET' COLLECTION

Dinsdag 2. 1 Nov- 1970
Van 16 Uhr -> 18 Uhr, mit Feldmetsel und 2 Stecker.
Zu 17 Uhr mit ein. N. fotografieren in der
Küche mit der Tubenlampe und zwei Kassen. Günter liefert
mit ein weißes Pullover.
Günter 2 Kasse getrunken und die Bett.
Mit 17 Uhr Pullover und 20 Uhr, die der Jagen der zwei alte
Hansen statt vier von den Tagen. Mittwoch 3. 11.70
Wachte die die Tage bekommen. Samstag 6. 11.70 ist
die erste Zille wieder einen Packung druck.
Vergessal lange und grüßig. zwei Kasse und Special
lage. grüßig gegessen, die weißen nach better und
belegt sehr hübsch den Osterhagen, jedoch die ich ganz
vergessen mit ihr in Bett war. wurde es schling.
Eigentlich noch was Rauch und schmecken und kann noch aus
den Bett (Günter von Margret 2. 11.70 Dienstag)
Streichholz und Stücken von N. von den gelben Integri
Pullover und Stücken von. Wintener Pullover und 20
Stunden in insgesamt mit
Zwei die Kassehagen Hilleworte und der Frau. Gewisse
nach wo mit Luther der sich nicht weil. Günter Buchlein
begleitet wurde. (K. umbrach, 1970) N. die sehr richtigen

CARLOS MOTTA, NEFANDUS, 2013

MARGRET, 5 SEPTEMBER 1970, GÜNTER K.'S 'MARGRET' COLLECTIE

Tot hier toe is de verzameling vooral amusant. Günter en Margret genieten van erotische tripjes naar bekende vakantieoord. Om zijn genot te verlengen, legt Günter een verzameling aan.

Het amusement verandert in lichte afkeer bij de grote reeks obsessieve notities die Günter ook heeft nagelaten. Veelal getypt op archiefkaartjes en briefpapier van Günters bouwbedrijf, beschrijven ze op ambtelijke maar ook dwingende toon de meest intieme details van hun liefdesleven. En ook Margrets seksuele relatie met haar echtgenoot, haar menstruatiecyclus en haar vroegere liefdesleven.

Deelgenoot van Günters obsessie, worden we voyeurs van een intiem spel. Een vluchtig stukje menselijke geschiedenis, waar we het begin, einde en zelfs de toedracht van missen. Van Günter weten we nagenoeg niets. Van Margret weten we alleen wat de verzamelaar in zijn aantekeningen en foto's overdraagt. We lezen de teksten, vergelijken ze met de foto's en proberen Margret te duiden. Merkt zij iets van zijn

KOKI TANAKA, PRECARIOUS TASKS #3: WALK FROM A CITY CENTER TO ITS SUBURBS, 2012

ÓSCAR MUÑOZ, RE/TRATO, 2004

ADELA BABANOVA, RETURN TO ADRIAPORT, 2013

ANNIE KEVANS, SLOBODAN MILOSEVIC, SERBIA, 2004

ÓSCAR MUÑOZ, RE/TRATO, 2004

CARLOS MOTTA, NEFANDUS, 2013

obsessie? Wat denkt zij? Wat is er met de twee gebeurd? Waarom heeft Günter al dit materiaal tot zijn dood bewaard? Vragen waarop we nooit antwoord zullen krijgen.

Óscar Muñoz' *Re/trato* toont ons hoe moeilijk het is om zelfs onze eigen werkelijkheid vast te houden. Met water penseelt hij zijn zelfportret op warm cement. De streken verdwijnen luttele seconden nadat hij ze heeft gezet en zo vecht de schilder tegen de tijd om het portret te voltooien. Sisyfusarbeid om een bewegend portret te maken, een gezicht dat telkens opnieuw wordt en verdwijnt.

ANNIE KEVANS, MOHAMED SUHARTO, INDONESIA, 2004

ANNIE KEVANS, NE WIN, BURMA, 2004

ANNIE KEVANS, FRANCOIS DUVALIER, HAITI, 2004

ANNIE KEVANS, NGO DINH DIEM, VIETNAM, 2004

De hypnotiserende arbeid staat symbool voor het proces van herinnering. Steeds lukt het ons om stukjes van het verleden voor de geest te halen, waarna we ze meteen weer verliezen. Zo is de geschiedenis een lappendeken van vaak kortstondige en onvolledige beelden, waarmee we het verleden van de vergetelheid proberen te redden.

Een van die onvolledige beelden is een foto uit 1845 genomen door Henry Fox Talbot van de zojuist gereedgekomen Royal Exchange in Londen. De foto staat centraal in Zachary Formwalts *In Place of Capital*. Het nieuwe medium van de fotografie belooft de werkelijkheid haarscherp te vangen. Maar door de lange sluitertijd worden de bewegende menselijke figuren uitgewist. Dit falen van de fotografie, constateert Formwalt, vertoont een opmerkelijke overeenkomst met het door Karl Marx geconstateerde karakter van de industriële samenleving waarin niet arbeid maar

ÓSCAR MUÑOZ, RE/TRATO, 2004

ANNIE KEVANS, ADOLF HITLER, GERMANY, 2004

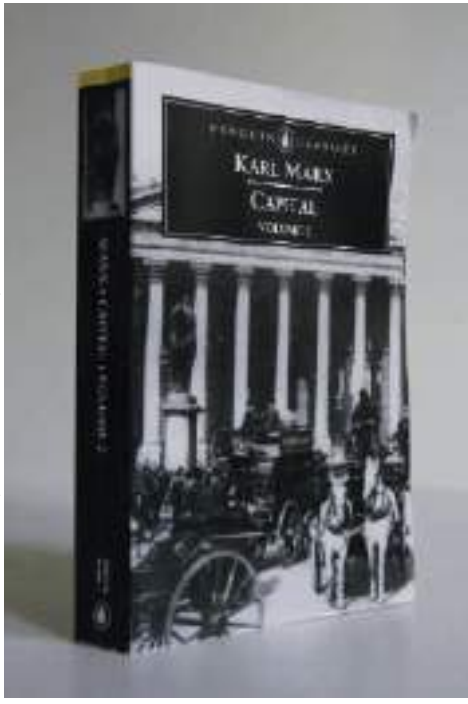
ÓSCAR MUÑOZ, RE/TRATO, 2004

ÓSCAR MUÑOZ, RE/TRATO, 2004

ZACHARY FORMWALT, IN PLACE OF CAPITAL, 2009

ADELA BABANOVA, RETURN TO ADRIAPORT, 2013

ANNIE KEVANS, POL POT, CAMBODIA, 2004

geld de waarde van iets bepaalt. De loskoppeling van geld en arbeid is illustratief voor het vluchtige kapitalistische systeem.

Wat leren we van deze vergeten, zoekgeraakte en onvoltooide verhalen? Van deze verdoezeling van geweld, diep weggestopte geheimen, omkering van waarden en weggewassen zonden? Dat het verleden net zo veranderlijk en vluchtig is als het heden? Dat we het niet kunnen vastleggen, omdat het wordt vormgegeven door onze veranderlijke moraal?

Koki Tanaka suggereert een alternatieve vorm van geschiedbeoefening. Hij legt de geschiedenis vast, niet door haar te schrijven, filmen, of in geluid te vangen, maar door haar opnieuw te belichamen. In Tanaka's serie *Precarious Tasks* (onzekere taken) voert een groep mensen eenvoudige taken uit. Ze boetseren, zitten aan de piano of schrijven gedichten. Het lijkt een beetje alsof ze groepstherapie krijgen. Maar het gaat de kunstenaar hier om het hervinden van alledaagse gewoontes die door een ramp zijn verstoord. In *Precarious Tasks #3*

KOKI TANAKA, PRECARIOUS TASKS #3: WALK FROM A CITY CENTER TO ITS SUBURBS, 2012

ÓSCAR MUÑOZ, RE/TRATO, 2004

KOKI TANAKA, PRECARIOUS TASKS #8: GOING HOME COULD NOT BE DAILY ROUTINE, 2014

MARGRET, AUGUSTUS 1970, GÜNTER K.'S 'MARGRET' COLLECTIE

ADELA BABANOVA, RETURN TO ADRIAPORT, 2013

KOKI TANAKA, PRECARIOUS TASKS #8: GOING HOME COULD NOT BE DAILY ROUTINE, 2014

ADELA BABANOVA, RETURN TO ADRIAPORT, 2013

en #8 toont Tanaka twee variaties op het simpele gegeven dat mensen die met een ramp worden geconfronteerd een nieuwe weg naar huis moeten zoeken. We hebben ze allemaal gezien: de stroom voetgangers weglopend van de brandende WTC torens op de Brooklyn Bridge, de inwoners van New Orleans terugkerend na de storm Katrina. *Precarious Tasks* #3 toont de route die de kunstenaar aflegde in het voetspoor van een vriendin die hij via Twitter naar huis had begeleid na de aardbeving in Tokio. *Precarious Tasks* #8 toont een vergelijkbare reeks re-enactments van inwoners van Londen die tijdens de rellen van 2011 een veilige weg naar huis moesten zoeken.

Wandelingen om alledaagse kennis te heroveren, het verleden opnieuw te belichamen in het heden, niet om de geschiedenis te herhalen, maar om haar te herstellen.

ANNIE KEVANS, ANTE PAVELIC, CROATIA, 2004

CARLOS MOTTA, NEFANDUS, 2013

ANTICONCEPTIEPIL STRIP, 6 SEPTEMBER 1970, GÜNTER K.'s 'MARGRET' COLLECTIE

ÓSCAR MUÑOZ, RE/TRATO, 2004

ANNIE KEVANS, JORGE RAFAEL VIDELA, ARGENTINA, 2004

CARLOS MOTTA, NEFANDUS, 2013

ÓSCAR MUÑOZ

Re/trato, 2004,
single-channel video projectie 4:3,
28 minuten

In het oeuvre van Óscar Muñoz verdwijnen de grenzen tussen fotografie, druktechnieken, tekeningen, installaties, video en sculpturen. In *Re/trato*, dat tegelijk portret en herbehandeling betekent, onderzoekt Muñoz het vermogen van beelden om herinneringen vast te houden. Onvermoedbaar penseelt de kunstenaar de trekken van zijn gelaat. Maar het medium van water op de ondergrond van een door de zon verwarmde steen maakt dit onmogelijk. Evenals een vluchtige herinnering, is het zelfportret nooit in zijn geheel zichtbaar en blijft de tekening verschijnen en verdwijnen. De vasthoudendheid van de handeling echter lijkt zich te verzetten tegen de idee van vergankelijkheid en vergetelheid.

Fundido a blanco (Fade to White), 2011,
single-channel video HD, 7:40 minuten

Fundido a Blanco is een intiem familieportret. Bijna acht minuten lang filmt Óscar Muñoz zijn vader met een camera op statief. Op het raam schimmert een reflectie van een foto van zijn moeder. De twee gezichten steken onduidelijk af tegen het felle, witte licht, waardoor het beeld vluchtig en etherisch lijkt. Het is een verwijzing naar de felle middagzon in Muñoz' woonplaats Cali, Colombia, die zo hels schittert dat het zicht versplintert. De camera legt vast hoe zijn vader blijft knipperen en vecht tegen de slaap. Het fragiele karakter van dit portret is tekenend voor de kunstpraktijk van Muñoz, waarin vergankelijkheid en herinneringen op poëtische wijze worden vastgelegd.

Óscar Muñoz (Colombia, 1951) woont en werkt in Cali, Colombia. Zijn werk is opgenomen in collecties zoals het Tate Modern (Londen) en het MoMA (New York). Hij is oprichter van het cultureel centrum en kunstenaar residency programma 'Lugar a dudas' in Cali. Muñoz ontving in 2013 de Prins Claus Prijs.

GERT JAN KOCKEN

Tibbets' Cloud, 2010,
C-print, 245 x 180 cm

Tibbets' Re-enactment (fragment ABC News, oktober 1976), 2010, 5 minuten

Gert Jan Kocken onderzoekt de herinnering en visuele representatie van belangrijke gebeurtenissen in de wereld-geschiedenis. Het collectieve geheugen van een wereldoorlog of wereldramp bestaat uit beeldvorming gevormd door massamedia en officiële geschiedschrijving. Kockens werk biedt alternatieve verhalen. Kolonel Paul Tibbets bestuurde op 6 augustus 1945 de bommenwerper waaruit de vernietigende atoombom op Hiroshima werd gegooid. Hij vernoemde het vliegtuig naar zijn moeder Enola Gay. Als een echte filmster signeerde Tibbets tot op hoge leeftijd ansichtkaarten. Hij liet zich ook inhuren voor een re-enactment van het bombardement.

Gert Jan Kocken (Nederland, 1971) is beeldend kunstenaar en woont en werkt in Amsterdam. Hij studeerde af aan de Koninklijke Academie van de Beeldende Kunsten in Den Haag in 1998 en de Rijksacademie in Amsterdam in 2011. Zijn werk is op grote schaal tentoongesteld en in tal van Nederlandse museumcollecties te vinden.

Bruikleen van Stedelijk Museum Schiedam

CARLOS MOTTA

Nefandus, 2013,
HD video 16:9, 13:04 minuten

Tussen de ongerepte schoonheid van het landschap van de Colombiaanse Caribbeaan zoeken twee mannen naar sporen van prekoloniale tradities en ongedocumenteerde verhalen. *Nefandus* heeft een beschouwend en mysterieus karakter dat versterkt wordt door de gesproken teksten die zijn gebaseerd op historische documenten. De film is onderdeel van een trilogie, waarin kunstenaar Carlos Motta reflecteert op de wijze waarop kolonialisme in Zuid-Amerika seksualiteit en homo-erotiek heeft gestigmatiseerd. Spaanse overheersers legden de inheemse bevolking op het Amerikaanse continent een Christelijke seksuele moraal op en veroordeelden sodomie. Harde straffen werden uitgedeeld voor deze 'Pecados Nefandos': onuitsprekbare zonden. *Nefandus* zoekt naar verhalen en het beeld van verlangen, voordat deze door de veroveraars werden gemanipuleerd en gecreëerd.

Carlos Motta (Colombia, 1978) is een multi-disciplinair kunstenaar wiens werk zich focust op de politieke geschiedenis van onderdrukte gemeenschappen en identiteiten. Motta nam deel aan het Whitney Independent Study Program

en ontving de Guggenheim Foundation Fellow en verschillende beurzen, zoals Art Matters en Creative Capital. Motta doceert aan een aantal kunstacademies in de Verenigde Staten.

GÜNTER K., MARGRET

Collectie van foto's, documenten
en parafernalia, 1960–1970

Van mei 1969 tot december 1970 documenteerde de 37-jarige zakenman Günter K. uit Keulen op uitvoerige wijze zijn liefdesaffaire met zijn 24-jarige secretaresse Margret. De honderden kleuren- en zwart-witfoto's, gevonden in een koffer bij de ontruiming van een appartement, tonen Margret, nonchalant poserend, op allerlei locaties. Rokend in de auto of liggend op bed kijkt ze direct de camera in. Getypte documenten doen nauwkeurig verslag van hun liefdesleven: ze beschrijven in telegramstijl de locaties, standjes en duur van de seks. Aangevuld met bonnetjes, rekeningen, lokjes hoofd- en schaamhaar en lege anticonceptiepijls strips is het een omvangrijk archief geworden. Het lijkt de obsessieve liefde van Günter voor Margret te moeten bewijzen en maakt een veyeur van de toeschouwer.

Bruikleen van Delmes & Zander / Galerie Susanne Zander

SONG TA

Names of my Papa and Mama, 2014,
tekening

Chinese ouders zijn vindingrijk wanneer het gaat om het omzeilen van het één-kind beleid. De Chinese kunstenaar Song Ta werd geboren als tweede kind. Zijn ouders verboden hem om hen aan te spreken met 'papa' en 'mama' en verzonnen steeds andere namen en aanspreekvormen. Door de jaren heen heeft hij een lijst bijgehouden van al deze namen. Achter Song Ta's onschuldige ogende werk, blijkt een maatschappijkritische boodschap schuil te gaan. Zijn conceptuele installaties, video's en performances onderzoeken de grenzen van de politieke macht in het openbare leven en in kunstinstututen die een valse vrijheid propageren. Puttend uit zijn eigen levenservaringen of uit verhalen van zijn kennissenkringen verkent Song Ta in zijn werk de schemergebieden van de Chinese maatschappij en kunstwereld.

Song Ta (China, 1988) werkt en woont in Guangzhou. Hij heeft verschillende

solotoonstellingen in Beijing en Guangzhou op zijn naam. Zijn meest recente tentoonstellingen zijn 'ON I OFF: China's Young Artists in Concept and Practice', UCCA, Beijing (2013) en 'CAFAM Future' in het Central Academy of Fine Arts Museum, Beijing (2012).

ADELA BABANOVA

Return to Adriaport, 2013,
single channel video, 14:23 minuten

In *Return to Adriaport* combineert Adela Babanova waargebeurde feiten met fictieve en vervreemdende elementen. Eind jaren 60 ontwierp de Tsjechische professor Karel Žlábek het ambitieuze project Adriaport: een plan voor een lange, ondergrondse treintunnel vanuit Tsjecho-Slowakije naar de Adriatische kust en een futuristisch ontwerp van een kunstmatig eiland. Het zou een toevluchtsoord zijn voor de inwoners van het destijds communistische Tsjecho-Slowakije. Het plan sneuvelde op de tekentafel. Babanova's werk toont de fictieve ontwikkelingen van het project aan de hand van een collage van computer geanimeerde beelden, archief opnames, foto's en gefingeerde interviews.

Adela Babanova (Tsjecho-Slowakije, 1980) studeerde in 2006 af aan The Department of New Media, Printmaking and Conceptual Art van de kunstacademie in Praag. In haar films vermengt Babanova televisie- en radiotechnieken met fotografie en 3D animatie. Vaak werkt ze met een vaste crew van scenarioschrijvers, cameramensen, montage en kunstenaars. Haar werk werd onder meer getoond op het LOOP festival in Barcelona en in de ZAHORIAN&co GALLERY in Bratislava.

ZACHARY FORMWALT

In Place of Capital, 2009,
HD video, 24:30 minuten

Hoe breng je de beweging van geldstromen in beeld? In *In Place of Capital* onderzoekt Zachary Formwalt zijn fascinatie voor de hedendaagse economie en de beurs. In zijn werk tracht hij vorm te geven aan deze immateriële ideeën en processen, waarvan de resultaten zichtbaar en voelbaar zijn, maar de interne werking verborgen blijft. Vertrekpunt voor dit werk is een groep foto's van de Royal Exchange in Londen, gemaakt in 1845 door pionier fotograaf William Henry Fox Talbot. De technologie was op dat punt nog niet in staat om bewegende mensen en objecten

scherp in beeld te brengen; voorbijgangers en rijdende voertuigen zagen eruit als vage vlekken. In Formwalts film fungeren de historische beelden als metafoor voor het vluchtige karakter van de moderne economie.

Zachary Formwalt (Verenigde Staten, 1979) woont en werkt in Amsterdam. Hij studeerde in 2001 af aan de School of Art Institute of Chicago en behaalde in 2003 zijn Master of Fine Arts aan de Northwestern University in Evanston, Illinois. In 2008-2009 was hij resident aan de Rijksacademie in Amsterdam. Zijn werk is onder meer vertoond in de Kunsthalle Basel en in het Stedelijk Museum Amsterdam.

ANNIE KEVANS

Boys, 2004,
olieverf op papier, 29 portretten,
50 x 40 cm

In haar werk onderzoekt Kevans vaak de geconstrueerde identiteit van bekende individuen, zoals die van (kind)beroemdheden of maîtresses van Amerikaanse presidenten. Voor deze serie portretten bestudeerde ze jeugdfoto's en ander archiefmateriaal van beruchte dictators van de 20e eeuw. Haar spel met het geïdealiseerde beeltenis van het onschuldige kind, dat sinds de Victoriaanse tijd altijd met grote ogen en volle wangen wordt afgebeeld, plaatst de kijker in een tweestrijd. Geloof je in de onschuld van het kind, of ziet hij het portret als façade voor de wreedheid van de volwassene die achter het portret schuilgaat?

Annie Kevans (Frankrijk, 1972) werkt en woont in Londen. Haar schilderijen tonen haar interesse in macht, manipulatie en de rol van het individu. Sinds haar afstuderen aan de Central St. Martins School of Art & Design Londen in 2004, heeft Kevans verschillende solotoonstellingen gehad in New York, Londen en Wenen.

Bruikleen van Saatchi Gallery, Londen

KOKI TANAKA

Precarious Tasks #3: Walk from a city center to its suburbs, 2012

Precarious Tasks #8: Going home could not be daily routine, 2014

1. 25:20 minuten
2. 09:22 minuten
3. 27:46 minuten
4. 46:35 minuten
5. (Interviews) 07:22 minuten

Vlak na de grote Tohoku aardbeving op 11 maart 2011 bevond een vriendin van de kunstenaar Koki Tanaka zich ver van huis in Tokio. Het metrostelsel lag stil en ze had een 4 uur lange wandeling voor de boeg. Tanaka vond haar via Twitter en Google maps en moedigde haar aan terwijl ze haar weg naar huis vond. Anderhalf jaar later liep de kunstenaar dezelfde route en registreerde hij zijn wandeling met deze foto's. De titel van het werk, *Precarious Tasks #3*, verwijst naar handelingen die zowel hachelijk als onzeker zijn. Tanaka heeft er in de afgelopen jaren een reeks van gemaakt. Ze creëren bewustzijn van menselijke gedragingen binnen een groep vaak als reactie op een bepaalde locatie, context of gebeurtenis. De taken roepen belangrijke vragen op over wat een moment van collectiviteit eigenlijk inhoudt en hoe individuen op een dergelijk moment handelen. Vanuit dezelfde intentie als de wandeling in Tokyo, ontstond *Precarious Tasks #8*. Tanaka vroeg vier inwoners uit Londen hun tocht naar huis tijdens de Londense rellen van 2011 te ensceneren.

Koki Tanaka (Japan, 1975) woont en werkt in Los Angeles. Door het gebruik van zeer uiteenlopende media als video, fotografie, site-specific installaties en interventies probeert Tanaka alledaagse handelingen en menselijk gedrag opnieuw uit te vinden en te verbeelden. Tanaka vertegenwoordigde Japan in de 55ste Biënnale van Venetië in 2013.

Marres, Huis voor Hedendaagse Cultuur, ligt in het hart van de oude stad Maastricht. In Marres wordt met beeldend kunstenaars, muzikanten, vormgevers, koks en parfumeurs een nieuw vocabulaire voor de zintuigen ontwikkelt. Behalve een dynamisch programma met tentoonstellingen, presentaties en performances, heeft Marres ook een prachtige tuin en een geweldig restaurant.

Marres
Huis voor Hedendaagse Cultuur
Capucijnenstraat 98
6211 RT Maastricht
+31(0)43 3270 207
info@marres.org
www.marres.org

Colofon:

Beeld: Met dank aan de kunstenaars,
Saatchi Gallery, Stedelijk Museum
Schiedam en Delmes & Zander /
Galerie Susanne Zander
Grafisch ontwerp: Vandejong /
Lucie Pindat, Gabriëlle Pauty

Teksten: Valentijn Byvanck (essay),
Elvie Casteleijn (lemma's)
Redactie: Joyce Larue, Valentijn
Byvanck, Renée Roukens
Vertaling: Language Unlimited
Drukwerk: Lecturis

Marres ontvangt structurele steun van
het ministerie van Onderwijs, Cultuur
en Wetenschap, de Gemeente
Maastricht en de Provincie Limburg.

